

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Ἐ! καὶ τοῦ χρόνου, Φασουλῆ...
 Φ.— Ἐγὼ εὐχὰς δὲ θέλω,
 ἀλλοιῶς μὲ τὴν πρωτοχρονιά ἵστί διαβόλο σὲ στέλλω.
 Π.—Μὲ τὸ καλὸ, βρὲ Φασουλῆ, νὰ μὴ ὁ νέτος χρόνος.
 Φ.—Νὰ μὲ φουρκίσῃς, Περικλῆ, γυρεύεις ἐπιμόνως.
 Π.—Ἐπῆγες ἵστί πικράτα χθὲς;
 Φ.— Βρὲ πάψε τὴν παρλάτα,
 νὰ μὴ σὲ στείλω ἀναυλα μαζί μὲ τὴν παρλάτα.
 Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ μασκαρᾶ, γιὰ τ'εἶσαι θυμωμένος;
 Φ.—Εἷς κόρακας καὶ οὐ καὶ ἐγὼ καὶ ὀλόκληρον τὸ γένος.
 Π.—Τέρτσος θὰ ἦλθες, μασκαρᾶ, καθὼς καταλαμβάνω.
 Φ.—Καλὰ τὸ ἔρῃκες, Περικλῆ, μὴ χαρτοσιὰ δὲν πιάνω.
 Γιὰ μένα τέρτσος ἔρχονται τῆς τράπουλας τὰ φύλλα,
 καὶ ὅπου βάλω, Περικλῆ, τερτσουτιρὰ καὶ νίλα.
 Δὲν ἔχω χαρτονόμισμα, δὲν ἔχω πιά μπακίρα,
 οὐτ' ἓνα κἄν Κυζικηνὸν ἢ Ἀττικὸν στατήρα,
 καὶ βάζω πόστα ἵστί Βαλέ τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη..
 Π.—Πάλι, μωρέ, τὸ περσυνὸ μοῦ ἀρχίσεις τραγοῦδι.
 Φ.—Ἦ τύχη, τύχη ἄστατος...ὦ! νὰ μὴν ἐγεννώμην!..
 ἢ κἄλλιον ν' ἀπέθνησκα καὶ νὰ μὴν αἰσθανόμην!
 Π.—Ἄλλὰ γιὰτί, βρὲ μασκαρᾶ, νὰ στρώνεσαι ἵστί τζόγος;
 Φ.—Γιὰτί γι' αὐτὸ ποῦ μ' ἐρωτᾷς δὲν θὰ σοῦ δῶσω λόγο.
 Ἐγὼ ἐφέτος, Περικλῆ, δὲν ἤθελα νὰ παίξω
 καὶ ἐνόμιζα ἵστί πειρασμὸν τοῦ τζόγου πῶς θ' ἀνθέξω,
 ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινα, ἀκούω τέρτσος τίρο,
 τραπέζι πράσινο κυττῶ καὶ τζουγαδόρους γύρω.
 Ὁκτώ, ἐννέα, πᾶρολι, σ' εὐρῆκα εἰς τὸν ἄσσο,
 ἂν εἰς τὴν Ντάμα ἔβαζα δὲν ἤθελα νὰ χάσω,
 τὸ τρία τέρτσος ἔρχεται, ὁ Ρήγας ἦλθε σότις,
 καὶ ἀκούεται ἀλλολαγμός καὶ τῶν κοκκάλων κρότος.
 Καὶ ἐγὼ σ' αὐτὸν τὸν πειρασμὸν δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω,
 καὶ πότε μέσα ἔρχομαι καὶ πότε βγαίνω ἔξω.
 Τὰ περασμένα ἔρχονται εἰς τὴν ἀνάμνησίν μου
 καὶ μόνος ἀγωνίζομαι μὲ τὴν συνειδήσιν μου.
 Νὰ παίξω πάλι; ναι ἢ οὐ;... Ἰδοὺ ἡ ἀπορία!...
 νὰ βάλω εἰς τὸ τέσσερα; νὰ βάλω εἰς τὸ τρία;
 νὰ δοκιμάσω ἄσπε τὴν τύχη μου γιὰ ἴλιγο;
 νὰ πάω εἰς τὸ σπῆτι μου; νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω;
 νὰ εἶμαι μόνον θεατῆς; νὰ παίξω ναι ἢ ὄχι;
 αὐτὰ καὶ ἄλλα σκέπτομαι μόναχος σὲ μὴ κώχη.
 Π.—Λοιπὸν τί ἀπεφάσεις;
 Φ.— Νὰ φύγω δίχως ἄλλο,
 χωρὶς δεκάρα ἵστί χαρτιὰ τῆς τράπουλας νὰ βάλω.
 Ἄλλ' ὅμως μόνος ἔρχομαι καὶ κάνω ἓνα βήμα
 ἀκούω κάποιον νὰ μιλῆ γιὰ σότο ἀλά πρίμα.
 Προσέχω πάλι, Περικλῆ, καὶ ἀκούω ἐν τῷ ἄμα
 νὰ λέγῃ ὅτι ἐπῆγες ὀκτώ φοραὶς τὴν Ντάμα.
 Γυρίζω ἵστί στή στιγμή χωρὶς νὰ βγάλω λέξι...
 τοιαύτη φύσις ἀσθενῆς δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀνθέξῃ.
 Π.—Στὸ τέλος;
 Φ.— Ἀπεφάσισα νὰ παίξω ἓνα φράγχο

ἀλλ' ὅμως μόνος τὸ βάλω κατακυλᾶ ἵστί πᾶγχο.
 Ἦ τύχη, τύχη ἄστατος... ἀλλοίμονο σ' ἐμένα!
 ἄς παίξω εἰπα μέσα μου ἀκόμη ἄλλο ἓνα.
 Λοιπὸν τὸ βάζω καὶ αὐτὸ καὶ ἵστί στιγμή τὸ γιὰ
 καὶ τρίτο φράγχο, Περικλῆ, συλλογισμένος πιάνω.
 Καὶ πάλι τέρτσος ἔρχομαι καὶ βλέπω τὸ ταβάνι
 καὶ δίχως ἀνθρώπος κανεὶς νὰ μὲ καταλαμβάνῃ
 φελίζω λέξεις μαγικὰς ἀπάνω ἵστί παιχνιδι
 καὶ ἀρχίζω ἀπὸ μέσα μου βλαστήμιας καὶ βρισίδια.
 Βάζω δὴ φράγχο, Περικλῆ, ἀπάνω ἵστί Κυρία,
 ἵστί πρῶτο λύκο ἔρχομαι καὶ εὐθὺς τὰ κάνω τρία,
 τὰ τρία πάλι τέσσερα, τὰ τέσσερα δεκάξη,
 μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἔμπορεῖ τὸ φύλλο μου ν' ἀλλάξῃ.
 Ἄλλὰζω θέσι, Περικλῆ, καὶ πάω σ' ἄλλη πάντα,
 τὰ δεκάξη γίνονται πενήντα καὶ σαράντα,
 αὐτὰ δὲ πάλιν ἑκατό, τὰ ἑκατό διχκόσσα,
 καὶ τέλος βάζω ἵστί χαρτι καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πόστα.
 Παίξω τὴν φάτσα, τίποτα... πηγαίνω μὲ τὰ σότα
 τοῦ κάκου!.. τέρτσος ἔρχομαι καὶ πάλι ὅπως πρῶτος
 Πηγαίνω μὲ τὰ τυχερά... μαρούλι καὶ τὸ ξύδι...
 γυρεύω ἄλλη τράπουλα ν' ἀλλάξω τὸ παιχνιδι.
 Πηγαίνω τότε ἵστί χαρτι τὸ σότο ἀλά πρίμα,
 ἀλλ' ὅμως τέρτσος ἔρχεται καὶ τοῦτο παραχρῆμα.
 Πηγαίνω μὲ τὰ Σόνικα, πλὴν φεῦ! ἐλπίς μου φρουδῆ
 καὶ ἀμέσως συλλογίζομαι τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη.
 Πάω ἵστί πρῶτη θέσι μου, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ καταρῆ
 πίνω καφφέ βαρὺ γλυκὸ καὶ ἀνάθω δὴ τσιγάρα,
 δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
 καὶ φτύνω κάτω τρεῖς φοραὶς καὶ τρεῖς φοραὶς ἀπὸ
 φουσῶ, θυμόνω, βλασφημῶ, μονάχος μουρμουρίζω,
 σηκόνομαι τὴ μὴ φορὰ καὶ ὕστερα καθίζω,
 καθίζω καὶ σηκόνομαι, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πηγαίνω,
 καὶ ὅλο πάω καὶ ἔρχομαι καὶ ὅλο μπαινοβγαίνω.
 Θυμοῦμαι τὸ παράσημο. θυμοῦμαι τὸνα καὶ ἄλλο,
 καὶ τὸν σταυρὸ μου σκέπτομαι μὴ πόστα νὰ τὸν βάλω.
 Ἦ τύχη, τύχη ἄστατος!... ὦ πλάνος ἀνθρωπότης!
 ἄς παύσω πιά νὰ λέγωμαι τοῦ ἀργυροῦ ἱππότης...
 τὰ πάντα φρουδα ὄνειρα, τὸ πᾶν ἀπελπισία...
 λοιπὸν ἄς γίνῃ καὶ ὁ σταυρὸς ἐσπερινῆ θυσία.
 Τὸν βάζω πόστα καὶ αὐτὸν μὲ τριχὰς ὀρθωμέναις,
 ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν δέχεται, βρὲ Περικλῆ, κανέναν.
 Ἦως, λέγω, δὲν τὸν δέχεσθε, ἀγαπητὲ παγκλήρη,
 ἐνῶ τιμὴν, ὑπόληψιν καὶ δόξαν θὰ σᾶς φέρῃ;
 Δὲν θέλετε, ἀγαπητέ, νὰ γίνετε ἱππότης;
 πλὴν φεῦ! κανεὶς δὲν μ' ἀπαντᾷ... τὰ πάντα ματαιότης.
 Τὰ πάντα διεφθάρσαν ἵστί νέαν Ρωμηοσύνην,
 περιφρονοῦν τὸν ἀργυροῦν καὶ τὴν ἱπποσύνην,
 περιφρονοῦν τὸ εἶναι μου, πετοῦν τὸ διπλωμά μου,
 περιφρονοῦν τὴν δόξαν μου καὶ ὅλον τὸνομά μου.
 Ἄ! Περικλῆ μου φίλτατε, ἡ ὥρα τέλος φθάνει
 νὰ κάμω ἐπανάστασιν μετὰ τοῦ Δεληγιαννῆ,
 νὰ κόψω τοὺς παγκλήρηδες, νὰ σφαξῶ, νὰ κτυπήσω
 καὶ ὅσα μοῦ ἐπῆραν νὰ τοὺς τὰ πάρω ἵστί.
 Δὲν δέχονται τὸν ἀργυροῦν... ἄ! πλέον δὲν ἀντέχω
 καὶ ἵστί Λαμῖαν, Περικλῆ, κατεσπευσμένως τρέχω
 καὶ ἂν δὲν ἔρχεσθε μαζί ἐγὼ πηγαίνω μόνος..

Π.—Ἐ! καὶ τοῦ χρόνου, Φασουλῆ...
 Φ.— Κακὸς ψυχρὸς σου χρόνος

Π.—Γιὰτί ἐνῶ σὲ χαιρετῶ μὲ βρίζεις, τσαναμπέτη;
 Ὅσοι λοιπὸν δὴ χαστουκιάς γιὰ τὸ πολλὰ τὰ ἔτα

